

„O carte cu o soluție încrezătoare că războiul se poate termina
în secolul XXI.”

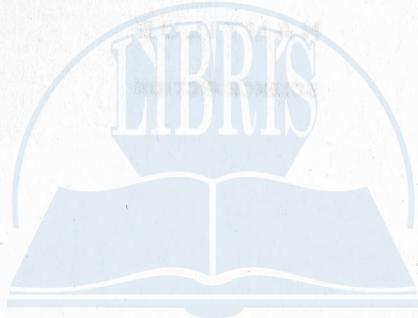
Library Journal

JOE HALDEMAN

PACEA ETERNĂ

NAUTILUS

Coperta: Cătălin POPESCU, închisoare MIOZINA
Fotografia: János Lóránt

JOE HALDEMAN

■ PACEA ETERNĂ

Traducere din limba engleză
MIHAI-DAN PAVELESCU

JOE HALDEMAN s-a născut în Oklahoma City pe 9 iunie 1943 și în copilărie a locuit, împreună cu familia, în mai multe orașe din America. După ce a studiat fizica și astronomia la universitatea din Maryland, a participat în calitate de inginer la războiul din Vietnam, fiind rănit și apoi decorat pentru misiunile sale. Din această experiență s-au născut *War Year* (1972), romanul său de debut, precum și romanele *The Hemingway Hoax* (1990) și *Old Twentieth* (2005). Consacrarea autorului a avut loc în 1974, odată cu publicarea volumului *Războiul etern*, cel mai cunoscut roman al său, recompensat cu premiile Hugo, Nebula și Locus. Scriitorul îl va dezvolta ulterior într-o serie de succes. Romanul *Forever Peace*, apărut în 2008, a câștigat, de asemenea, premiile Hugo și Nebula. De altfel, autorul, care de-a lungul anilor a urmat mai multe cursuri de creative writing, predând și conferenții la numeroase instituții americane, a fost recompensat cu multiple distincții. Joe Haldeman a publicat și volume de proză scurtă, și alte serii apreciate, fiind prezent în diferite antologii.

NEMIRA

Nu era beznă deplină; razele subțiri și albastri ale lunii se strecurau prin acoperișul de frunze. Și, în plus, niciodată nu era liniste deplină.

O creangă groasă a troșnit și zgometul a fost înăbușit sub o masă grea. O maimuță urlătoare mascul s-a trezit din picoteală și a privit în jos. Acolo se deplasa ceva, negru pe fundal negru. Urlătorul și-a umplut plămâni cu aer, pregătindu-se să lanseze o provocare.

S-a auzit un sunet precum cel al unui ziar rupt. Trunchiul maimuței a dispărut într-o fântână arteziană întunecată de sânge și organe zdrențuite. Cele două jumătăți ale trupului său au căzut greoi printre ramuri.

Vrei să lasi dracu' blestematele de maimute? „Gura!“ Aici este o rezervație ecologică. „E schimbul meu! Exersez tirul pe timp de noapte.“

Silueta neagră pe fundal negru s-a oprit, apoi a lunecat prin junglă ca o reptilă masivă și silențioasă. Un om s-ar fi putut afla la doi metri de ea și n-ar fi zărit-o. În infraroșu nici nu exista. Unde radar i-ar fi alunecat peste piele.

A adulmecat iz de oameni și a încremenit. Prada se găsea la vreo treizeci de metri în direcția dinspre care sufla vântul: un mascul duhnind a sudoare stătuță, cu respirația miroșind a usturoi. Vaselină pentru arme și reziduuri de praf de pușcă fără fum. Silueta a testat direcția vântului și s-a retras pe propriile urme, apoi a efectuat un ocol. Bărbatul supravegheea poteca, aşadar ea avea să vină din desis.

I-a înhățat din spate gâțul și i-a smuls capul ca pe un fruct prea copt. Trupul bărbatului s-a cutremurat, a gâlgăit și s-a deșertat. A lăsat cadavrul pe sol și i-a aşezat capul între picioare.

Artistic. „Mulțumesc.“

A ridicat arma mortului și a îndoit țeava în unghi drept. A pus-o jos fără zgromot și a rămas nemîșcată câteva minute.

Alte trei umbre au apărut din junglă și toate au pornit spre o colibă micuță de lemn. Pereții erau din scânduri peste care fuseseră întuitite cutii de conserve aplatizate; acoperișul era din plastic ieftin.

Prima siluetă a smuls ușa din tâțâni și o alarmă irelevantă a pornit să țiuie când a aprins un proiectoar de cască mai orbitor decât soarele. Șase oameni au tresărit pe paturile de campanie.

– Nu vă-mpotriviți, a bubuit în spaniolă silueta. Sunteți prizonieri de război și veți fi tratați conform Convenției de la Geneva.

– Mierda.

Un bărbat a înhățat de lângă pat o grenadă cu declanșare instantanee și a azvârlit-o spre proiectoar. Zgomotul de ziar rupt s-a auzit mai slab decât explozia corpului său. O fracțiune de secundă mai târziu, silueta din prag a strivit grenada ca pe un țânțar, iar detonarea a distrus peretele frontal al colibei și i-a azvârlit la podea pe cei din interior.

Silueta întunecată și-a examinat mâna stângă. Doar degetul mare și arătătorul mai funcționau, iar încheietura scrâșnea când era rotită.

Excelente reflexe. „Mai taci dracului!“

Celealte trei siluete au aprins propriile proiectoare orbitoare, au smuls acoperișul colibei și au dărâmat ceilalți pereți.

Oamenii dinăuntru păreau morți, însângerăți și nemîșcați. Mașinările au început totuși să-i verifice. Pe neașteptate, o Tânără s-a rostogolit în lateral și a ridicat pușca laser pe care o ascunsese sub ea. A țintit spre cel cu mâna avariată și a reușit să vadă un norișor de fum ridicându-se din pieptul lui înainte de a fi transformată în bucăți.

Cel care verifica trupurile nici măcar nu ridicase privirea.

– Prost! a spus el. Toți sunt morți. Nu există tunele. Nicio armă specială.

– Măcar avem câte ceva pentru Unitatea Opt.

Au stins proiectoarele și au pornit simultan în patru direcții diferite.

Cel cu mâna deteriorată a mers cinci sute de metri, apoi s-a oprit ca să-și cerceteze stricăciunile, folosind o lanternă cu infraroșii de putere mică. Și-a lovit mâna de șold de câteva ori. Zadarnic, doar cele două degete mai funcționau.

Bravo! Acum trebuie să-l aducem acasă.

„Tu ce-ai fi făcut?“

Cine se plânge? O să-mi petrec o parte din cele zece zile în bază.

Cei patru au folosit rute diferite pentru a ajunge până în vârful unei coline despădurite. Au rămas însiruiți câteva secunde, cu brațele ridicate, iar un elicopter de marfă a apărut la rasul copacilor și i-a preluat din zbor.

Cine a căpătat a doua victimă? a întrebat cel cu mâna ruptă.

Unglas a răsunat în toate patru capetele:

– Berryman a inițiat replica, dar Hogarth a început să tragă înainte ca victimă să fie clar moartă. Conform regulilor, ea le aparține amândurora.

Elicopterul cu cei patru soldier-boy atârnând dedesubt a coborât, urmând pantă colinei, și s-a năpustit prin noapte, la nivelul coroanelor arborilor, în beznă absolută, către est, către aliatul Panama.

Nu-mi plăcea ca Scoville să aibă soldier-boy-ul înaintea mea. Trebuie să monitorizezi mecanicul anterior timp de douăzeci și patru de ore înainte de preluare, să te-ncălzești și să simți eventualele modificări ale mașinii, apărute de la ultimul tău schimb. De pildă, avarierea a trei degete.

Când te află pe locul de încălzire, ești limitat la rolul de spectator; nu ești cuplat cu restul plutonului, ceea ce ar putea cauza o confuzie teribilă. Respectăm o rotație strictă, astfel că și înlocuitorii celorlalți nouă soldier-boy din pluton răsuflă în ceafa mecanicilor lor.

Ați auzit despre situațiile critice, când înlocuitorul trebuie să preia instantaneu soldier-boy-ul de la mecanic. Nu-i greu de crezut

că asemenea lucruri se întâmplă. Ultima zi este cea mai păcătoasă, chiar și fără stresul suplimentar de a fi mereu monitorizat. Dacă ești pe punctul să cedezi, să suferi un infarct sau o paralizie cerebrală, asta se întâmplă de obicei în a zecea zi.

Mecanicii nu se găsesc în niciun fel de pericol fizic, în buncărul subteran al Operațiunilor, aflat în Portobello. Totuși, rata deceselor și afecțiunilor noastre o depășește pe cea a infanteriștilor obișnuiți. Nu gloanțele ne doboară, ci propriile noastre vene și creiere.

Cu toate astea, ar fi greu pentru mine sau pentru oricare dintre mecanicii mei să-i înlocuim pe cei din plutonul lui Scoville. Ei sunt un grup de „vânătoare/ucidere“, iar noi suntem „Hăituală și Interdicție“ H&I; uneori, lucrăm pentru PsihOp. Nu ucidem frecvent. Nu suntem selectați pe baza acestei aptitudini.

În două minute, toți cei zece soldier-boy ai noștri au ajuns în hangar. Mecanicii s-au deconectat și cochiliile exoscheletelor s-au deschis. Oamenii lui Scoville au coborât ca niște moșneguți, deși corporurile lor fuseseră permanent stimulate și curățate de toxinele oboselii. Totuși, era imposibil să nu încerci senzația că stătusești nouă zile în același loc.

M-am deconectat și eu. Legătura mea cu Scoville fusese superficială, aducând prea puțin cu semitelepatia care-i leagă pe cei zece mecanici din pluton. În ciuda acestui fapt, era derulant să redevin stăpân pe propriul creier.

Ne aflam într-o sală mare, cu zece cochilii de mecanici și zece locuri de încălzire, semănând cumva cu niște scaune bizare de dentist. Îndărătul lor, peretele era acoperit de o gigantică hartă luminoasă înfățișând Costa Rica, pe care puncte de culori diferite semnalau locațiile soldier-boy-ilor și ale unităților de fly-boy. Ceilalți pereți erau ticsiți de monitoare și afișaje digitale, purtând etichete scrise în jargon. Oameni în salopete albe verificau cifrele de pe ele.

Scoville s-a întins, a căscat și s-a apropiat de mine.

– Îmi pare rău dacă ai considerat inutil ultimul act de violență. Am apreciat că situația necesita o acțiune directă.

Doamne, ce aere academice își mai putea da! Își luase doctoratul în Arte Loisir.

– Așa faci mereu. Dacă i-ai fi somat din exterior, ar fi avut timp să evaluateze situația și să se predea.

– Cum să nu! Așa cum au făcut în Ascension.

– A fost o excepție.

Pierduserăm zece soldier-boy și un fly-boy în urma exploziei unei bombe nucleare capcană.

– Ei bine, a doua oară nu se va întâmpla în schimbul meu. Șase pedro mai puțin pe lume.

A ridicat din umeri și a adăugat:

– Mă duc să-aprind o lumânare.

– Zece minute până la calibrare, a anunțat un difuzor.

Prea puțin timp ca să mai fie vorba despre răcirea cochiliei. L-am urmat pe Scoville în vestiar. El s-a îndreptat spre un capăt, ca să-și îmbrace hainele civile, iar eu am pornit în direcția opusă, ca să mă alătur plutonului meu.

Sara se dezbrăcăse deja aproape complet.

– Julian, vrei să mă faci?

Da, ca majoritatea bărbaților noștri și a unei femei, eu făceam, aşa cum Sara știa prea bine, dar nu la asta se referise. Și-a scos peruca și mi-a întins aparatul de ras. În trei săptămâni, îi crescuse un perișor blond și fin. Am bărbierit cu atenție zona din jurul inputului de la baza craniului ei.

– Ultima a fost destul de brutală, a comentat ea. Cred că Scoville avea nevoie de victime.

– Probabil. Mai are unsprezece ca s-ajungă E-8. Slavă cerului că n-au nimerit peste vreun orfelinat!

– Se dă peste cap s-ajungă căpitan.

Am terminat, apoi ea m-a controlat, plimbându-și degetul mare în jurul mufei.

– E neted.

Obișnuiesc să-mi rad țeasta, deși acest lucru nu mai este la modă printre negrii din campus. N-am nimic împotriva unui păr

lung și lânos, totuși nu-mi place îndeajuns ca să port toată ziua o perucă în care să mor de căldură.

- Salut, Julian, a spus Louis, apropiindu-se de noi. Mă bâzâi și pe mine, Sara?

Ea a ridicat brațul - Louis avea un metru nouăzeci și trei, în vreme ce Sara era micuță -, iar bărbatul s-a crispat când a auzit bâzâitul aparatului.

- Ia să văd, am intervenit.

Avea pielea ușor inflamată într-o parte a implantului.

- Lou, o să ai necazuri! Trebuia să te fi ras înainte de încălzire.
- Poate că da.

Aveam de ales. Odată ce intrai în cușcă, nu mai ieșeai nouă zile; mecanicii cu piele sensibilă și cu viteză mare de creștere a părului, ca Sara și Lou, obișnuiau să se radă între încălzire și schimb.

- Nu-i prima dată, a zis el. O să le cer medicilor un unguent.

Plutonul B se descurcase destul de bine. Fusese doar parțial o cheștiune de noroc, întrucât eram selectați dintre recruiții potriviți ca dimensiuni și formă a corpului, pentru a corespunde cuștilor plutonului și profilului de aptitudini pentru H&I. Cinci dintre noi eram supraviețuitori ai primei selecții: Candi, Mel, Lou, Sara și cu mine. Făceam asta de patru ani, lucrând zece zile și odihnindu-ne douăzeci. Ni se părea că trecuse mult mai mult.

În viață reală, Candi este consilier în probleme de traume psihologice; ceilalți activăm în învățământ - Lou și cu mine la catedre științifice, Sara la catedra de politică, iar Mel este bucătar. Specialist în aşa-zisa „știință a preparării mâncării“; este însă un bucătar excepțional. De câteva ori pe an, ne adunăm la el acasă, în St. Louis, pentru adevărate festinuri.

Am revenit împreună în zona cuștilor.

- Atențiu, s-a auzit difuzorul. Avem avarii la Unitățile Unu și Șapte, aşa că nu vom mai calibra mâna stângă și piciorul drept.

- În cazul asta, avem nevoie de drenaje? a întrebat Lou.

- Nu, drenurile nu vor fi instalate. Dacă te poți ține patruzeci și cinci de minute.

- O să mă străduiesc, șefu'.

- Vom face calibrarea parțială, apoi sunteți liberi nouăzeci de minute, poate chiar două ore, până instalăm noile module de mâna și picior pentru Julian și Candi. După aceea, terminăm calibrarea, cuplăm ortopedicele și-i dați drumul.

- Vai, ce-mi bate inimioara! a mormăit Sara.

Ne-am întins în cuști, introducând brațele și picioarele în manșoane rigide și tehnicienii ne-au conectat. Pentru calibrare, conexiunea era cam zece la sută din cea de luptă, aşa că n-am auzit cuvintele nimănui, doar un „salut!“ din partea lui Lou, părând mai degrabă un strigăt slab venind de la un kilometru depărtare. Mi-am focalizat mintea și i-am strigat un răspuns.

Calibrarea era aproape automată pentru cei dintre noi care o făceam de ani de zile, însă a trebuit să ne oprim și s-o reluăm de două ori pentru Ralph, un neo care ni se alăturase cu două cicluri în urmă, după paralizia lui Richard. Totul se rezuma la contractarea simultană a aceleiași grupe de mușchi de către toți zece, până ce linia verticală roșie corespunde cu cea albastră din vizor. Totuși, până te obișnuiești, ai tendința să contractezi mușchiul prea tare și să urci prea sus.

După o oră, au deschis cuștile și ne-au deconectat. Puteam petrece nouăzeci de minute în cantină. Nu prea merita să pierdem timpul îmbrăcându-ne, totuși am făcut-o. Era un fel de gest demonstrativ. Vreme de nouă zile, urma să locuim în trupurile celorlalți și ne era de ajuns.

Familiaritatea este contagioasă, după cum se spune. Unii mecanici devin amanții și uneori relația respectivă durează. Încercasem și eu cu Carolyn, care a murit acum trei ani, totuși nu putuserăm astupă niciodată hăul dintre conectarea în luptă și condiția de civili. Apelaserăm chiar și la serviciile unui psihiatru, dar el nu fusese niciodată conectat, aşa că am fi putut la fel de bine să-i vorbim în sanscrită.

Nu ștui dacă între mine și Sara există „iubire“, dar este o ipoteză. De fapt, ea nu-i atrasă de mine și, desigur, nu-și poate ascunde sentimentele ori lipsa lor. Din punct de vedere fizic, suntem mai apropiati decât ar putea fi orice cuplu de civili, fiindcă în conectarea de

luptă completă suntem o singură creatură cu douăzeci de picioare și de brațe, cu zece creiere, cinci vagine și cinci penisuri.

Unii afirmă că senzația este de divinitate și cred că au existat zei care au fost construitori pe baze oarecum similare. Cel cu care am crescut eu a fost un gentleman caucazian bătrân, cu barbă albă, care n-avea nici măcar un vagin.

Desigur, studiaserăm deja planurile generale de luptă și misiunea noastră specifică pentru cele nouă zile. Urma să continuăm în sectorul lui Scoville, dar efectuând H&I, făcându-le viața grea celor din pădurea tropicală din Costa Rica. Nu era o misiune periculoasă, totuși mi se părea neplăcută; aducea mult cu intimidarea prin forță, deoarece rebelii nu defineau nimic care să aducă, măcar pe departe, cu soldier-boy.

Ralph și-a exprimat nemulțumirea. Ne așezaserăm la masă, cu ceaiuri și cafele.

– Excesul ăsta de ucideri mă dă peste cap, a spus el. De pildă, cele două din copac, data trecută.

– Mda, neplăcut..., a încuviințat Sara.

– Dă-le-ncolo de nenorocite – a fost vina lor! a replicat Mel.

A sorbit din cafea și s-a strâmbat.

– Probabil că nici nu le-am fi observat, dacă n-ar fi deschis focul.

– Te-a tulburat faptul că erau copii? l-am întrebat pe Ralph.

– Păi... da. Pe tine nu?

Și-a frecat tuleiele bărbii.

– Niște fetițe.

– Fetițe cu pistoale automate..., a rostit Karen și Claude a aprobat apăsat din cap.

Amândoi veniseră în pluton cu vreun an în urmă și erau amanți.

– M-am gândit și eu la asta, am spus. Ce-am fi făcut dacă am fi știut că erau fetițe?

Avuseseră în jur zece ani și sătăcuseră pitite într-o colibă aeriană.

– Înainte sau după ce au început să tragă? a întrebat Mel.

– Chiar și după, a zis Candi. Cât rău puteau face cu un pistol automat?

■ PACEA ETERNĂ

– *Pe mine* m-au avariat binișor! a precizat Mel. (Pierduse un ochi și receptorii olfactivi.) Au știut exact unde să țintească.

– N-a fost cine știe ce chestie! a pufnit Candi. Ai căpătat pielele de schimb pe loc.

– Ei bine, eu am simțit altfel!

– Știu. Am fost acolo.

Atunci când pierzi un senzor nu simți tocmai o durere. Uneori, poate avea intensitatea durerii, totuși nu există un termen care să descrie senzația respectivă.

– Dacă ar fi fost în loc deschis, nu cred că ar fi trebuit să le ucidem, a zis Claude. Dacă am fi putut vedea că erau niște puștoaice și că aveau armament ușor. Dar ce dracu', puteau fi soldați care să pregătească o lovitură nucleară tactică!

– În Costa Rica? a pufnit Candi.

– Se-ntâmplă, a răspuns Karen.

Se întâmplase o singură dată în trei ani. Nimeni nu știa de unde avuseseră rebelii bomba. Afacerea asta îi costase două orașe – cel în care fuseseră soldier-boy-ii, când îi vaporizaseră, și cel pe care-l demolaserăm drept represalii.

– Mda, a mormăit Candi, și din cuvântul acela răzbătea tot ce nu spusese ea: „un atac nuclear asupra poziției noastre n-ar fi distrus decât zece mașini“.

Când Mel pârjolise cu aruncătorul de flăcări coliba aeriană, el arsesese două fetițe, probabil prea mici ca să înțeleagă ce anume făceau.

În mintea lui Candi exista întotdeauna ceva ascuns, atunci când ne conectam. Era un mecanic bun, totuși te întrebai de ce nu căpătase altă sarcină. Avea prea multă empatie; în mod sigur, urma să cedeze înainte de încheierea termenului.

Sau poate că se afla în pluton ca să acționeze în calitate de conștiință colectivă. La nivelul nostru, nimeni nu știa de ce unul sau altul fusese ales ca mecanic – aveam doar o vagă idee asupra motivelor pentru care fuseserăm înrolați în acest pluton. Păream să acoperim un domeniu vast de agresivitate, de la Candi la Mel. Nu aveam totuși pe nimeni ca Scoville. Nimeni care să detină

plăcerea aceea sinistră de a ucide. În plus, plutonul lui Scoville avea întotdeauna parte de mai multă acțiune decât al meu, și nu întâmplător. Vâňătorii/ucigași sunt evident mai atrași de violență deliberată. Așa încăt, atunci când Marele Computer din Ceruri decidea misiunile, plutonul lui Scoville se alegea cu uciderile, iar noi eram trimiși în misiuni de recunoaștere.

Mel și Claude bombăneau întruna în privința asta. O victimă confirmată însemna automat un punct spre avansare, în direcția soldei, dacă nu a gradului, în vreme ce EPP-urile – Evaluările Periodice ale Performanțelor – nu ne aduceau nici măcar măruntiș. Oamenii lui Scoville ucideau, și în felul acesta se alegeau, în medie, cu căstiguri cu douăzeci și cinci la sută mai mari decât subalternii mei. Stau însă și mă-ntreb – pe ce le-am fi putut cheltui? Să economisim banii, ca să ne răscumpărăm lăsarea la vatră?

– Camioane, vasăzică, a spus Mel. Ne ocupăm de camioane și de vehicule.

– Exact, am încuvăințat. Poate chiar și de vreun tanc, dacă-ți și gura când trebuie.

Sateliții detectaseră urme IR ce puteau însemna că rebelii erau aprovizionați de mici camioane dotate cu tehnologie stealth, probabil robotizate sau telecomandate. Unul dintre acele progrese tehnologice care opreau transformarea războiului într-un masacru unilateral.

Bănuiesc că dacă războiul va continua îndeajuns, este posibil ca și inamicul să facă rost de soldier-boy. Atunci vom putea spune că am ajuns la un capăt de drum: mașinile de zece milioane de dolari se vor distrugе reciproc, în vreme ce operatorii lor vor sta la sute de kilometri depărtare, adunați în grote cu aer condiționat.

S-a scris despre aşa ceva: conflictul armat bazat pe reducerea avuției, nu pe pierderea vieților. Întotdeauna însă a fost mai simplu să creezi vieți noi decât averi noi. Iar conflictele economice au trasee de mult timp stabilite, unele politice și altele nu, chiar și între cei aflați de aceeași parte a baricadei.

Ei bine, ce știe un fizician despre toate acestea? Știința mea are reguli și legi ce par să corespundă realității. Științele economice

descriu realitatea pornind de la fapte, dar nu excelează în previziuni. Nimeni n-a prezis nanoforjele.

Difuzorul ne-a anunțat să ne pregătim. Nouă zile de urmărire a camioanelor.

Toți cei zece oameni din plutonul lui Julian Class dețineau aceeași armă fundamentală – soldier-boy-ul, sau Unitatea Telecomandată de Infanterie: o gigantică armură animată de un spectru. În ciuda greutății armurii, mai mult de jumătate din masa lui UTI o reprezenta muniția. Soldier-boy putea trage fie focuri izolate de lunetist în ținte aflate la orizont, fie două proiectile de căte treizeci de grame de uraniu sărăcit sau, în luptă de aproape, putea revărsa o cascadă de săgeți supersonice. Deținea rachete explozive și incendiare, un aruncător de grenade automat și un laser de mare putere. Unitățile speciale puteau fi dotate cu arme chimice, biologice sau nucleare, dar acestea se utilizau numai pentru represalii.

(În doisprezece ani de război, se folosise să numai vreo zece proiectile nucleare, de dimensiuni mici. Unul mai mare distrusese Atlanta și, cu toate că ngumii negaseră atacul, Alianța replicase prin anunțarea unui răgaz de douăzeci și patru de ore, după care făcuse una cu pământul orașele Mandelaville și São Paulo. Ngumii afirmau că Alianța sacrificase cu cinism un oraș lipsit de importanță strategică pentru a avea un pretext de a distrugă două așezări vitale. Julian bănuia că în această ipoteză putea exista un sămbure de adevăr.)

Existau, de asemenea, unități ale forțelor aeriene și ale marinei, inevitabil botezate fly-boy și water-boy, deși majoritatea fly-boy-ilor erau pilotate de femei.

Toți membrii plutonului lui Julian erau înzestrăți cu aceeași armură și același armament, însă unii aveau funcții specializate. Fiind șef de pluton, Julian comunica direct și (teoretic) permanent cu coordonatoarea de companie, iar prin intermediul acesteia cu comanda brigăzii. Pe teren, primea un flux de date constant sub formă de semnale codificate de la sateliții de transmisii și cercetare, precum și de la stația de comandă aflată pe orbită geosincronă.